

Elixír

Helena Vondráčková

Ten dým, dým, podívej, v okamžení barvu mění a dá se tam jen sůl.
A pán, zvaný alchymista, zas už další kouzla chystá, vždy má jich plný stůl.

Kdo ví, co tu má v podkroví, proč bdí? Všichni lidé řádní dávno spí.
Je bez oběda, pokoj nedá, v jednom kuse něco hledá, odhaluje tajemství.

Teď zbled, oči zved, pohled jak led a tváří se jak moudrý výr.
Je bez oběda, pokoj nedá, v jednom kuse něco hledá, legendární elixír.

Tak zkoušej, pátrej,
elixír mládí musíš znát.
Z ohně, z dýmu bájný Fénix vyletí
a co víc si ještě můžeš přát,
co přát?

Prožít život u křivulí, to je třeba silnou vůli a lásku k dílu mít.
A dát vědět jak se sluší celou duší, možná i víc, vše, co může chtít.
I své srdce bez povyku musíš hodit do tyglíku. Dej, dej ho, zaplať snu.

Pak možná za rok, nebo taky vůbec ne, si získáš nárok na kámen mudrců.

Ten risk a to zaujetí nadosmrti zůstane ti jedinou odměnou.
Svůj tyglík ohřívěj, když ses do hry dal, hrej! Tvá hvězda svítí tmou.

Jen dál zkoušej, pátrej,
elixír mládí musíme znát.
Z ohně, z dýmu bájný Fénix vyletí
a co víc si ještě můžeš přát,
co přát?

Noc má už na kahánku, sen už odlét, zavřel branku, alchymista míchá dál.

Chtěl tvořit homunkula, dobrá chvíle pominula, snad, že oheň málo hrála.

Jen barevný dým je tu pořád dál s ním a hlava klesá únavou.

Je bez večeře, bez oběda, v jednom kuse něco hledá, posedlý svou představou.

Sám navždy odsouzený mezi tyhle čtyři stěny, pošetilý starý výr.
Ví to, co nikdo neví i když nikdy neobjeví legendární elixír.

/pošetilý starý výr/

Ví to, co nikdo neví i když nikdy neobjeví, legendární elixír.

/nikdy neobjeví/

A ví to, co nikdo neví i když nikdy neobjeví, legendární elixír.

/legendární elixír/

Z ohně, z dýmu bájný Fénix vyletí,
ó, pták fénix vyletí
/vyletí pták Fénix/
a křídla plná snů se zalesknou

/křídla plná snů/
a křídla plná snů tak, jak sis přál.

Ten člověk nemá stání, sen si brání
dál.